Dla Prasłowian sakralny sens miało prawie każde zwierzę niezależnie od tego czy było ono udomowione czy też żyło w wodach, lasach lub unosiło się wysoko w powietrzu. Ze zwierzętami utożsamiano niektórych bogów lub demony, zaś ich symboliczne wizerunki wyszywano bądź haftowano na odzieży, obrusach, ręcznikach, malowano na przedmiotach codzennego użytku, itd.

Z nadejściem chrześcijaństwa wiedzę tą niszczono lub wypaczano; przeinaczano, a wraz z tym także nastawienie; podejście naszych Praprzodków do zwierząt zaczęło ulegać zmianie, gdyż wszystko co nie pochodziło z ochrześcijaństwa było uznawane za szatańskie, demoniczne, diaboliczne, itd. Wraz z sukcesywnym niszczeniem wiedzy również znaczenie symboli wyszywanych na odzieży oraz rzeźbionych lub malowanych na przedmiotach codziennego użytko zacierało się, nie mniej dzięki zapiskom dawnych podróżników i kronikarzy oraz zachowaniu tradycji i powielaniu symboliki w tzw "sztuce ludowej" część dawnej wiedzy wbrew woli niszczycieli, wyznawców kultu śmierci zachowała się do dzisiejszych czasów.

Krowa, byk

Krowa to Jedno z najbardziej czczonych zwierząt domowych. Stanowiła uosobienie siły Ziemi, dostatku i płodności. Wierzenia te prawdopodobnie wynikały z czysto logicznego wniosku - jeśli gospodarz ma krowę to znaczy, że jest też mleko, a jak mleko to i masło, twaróg, śmietana, ser. To zaś oznaczało, że rodzina nie będzie głodować. Kromka chleba, dzban tłustego mleka i sytość na pół dnia zapewniona.

Kult byka natomiast jest kultem bardzo starożytnym. Często występuje jako zwierzę ofiarne, a jego mięso używało się w obrzędach. Mało zachowało się opisów na ten temat. Jednym z nich jest relacja Prokopa z Cezarei, w której stwierdza, że ofiary z byka są poświęcone bogu gromowładnemu a więc Perunowi lub Swarogowi.

O ile byk był uosobieniem siły i walki i utożsamia groźnego boga, o tyle krowa ze swym łagodnym usposobieniem stanowiła całkowite przeciwieństwo byka. Ciepło i komfort, spokój w domu, poczucie bezpieczeństwa - wszystkie te przymioty przypisywano temu świętemu zwierzęciu. Prasłowianie uważali, że najbezpieczniejszym miejscem jest to, na którym położyła się krowa.

Krowę-Karmicielkę pilnie strzeżono - przed złymi ludźmi i nieczystymi siłami. Unikano uboju krowy na mięso, gdyż to uważano za zły omen. Zwierzę to miało duże znaczenie w rytuale ślubnym Prasłowian. Młoda żona oprócz zwykłego wiana przyprowadzała do domu męża także krowę lub cielaka. Natomiast krowie rogi uznawano za potężny amulet chroniący przed złymi mocami.

Po za Ziemią zwierzęta te były związane także z żywiołem Wody. Istniało przekonanie, że deszcz to mleko krów, które razem z bykami pasły się na niebiańskich pastwiskach Weli. Z tym przekonaniem wiążą się też i inne i tak jeśli podczas udoju mleko mocno pieniło się to w najbliższym czasie należy oczekiwać równie silnego deszczu. To samo zapowiadało, gdy krowy w drodze z pastwiska do domu brykały, zwłaszcza jeśli podnosiły głowy do góry i muczały. Uważano, że w ten sposób krowy pozdrawiają swych bliskich w niebie.

Najważniejsza różnica między krową i bykiem polegała na tym, iż w byka nie mógł się wcielić zły duch. Jeśli w okolicy wsi dostrzeżono wychudzoną krowę koloru czarnego, wróżyło to kłopoty, gdyż uważano, że przyszła Krowia Śmierć niosąca mor dla wszystkich dużych zwierząt. W krowy przemieniały się czarownice.

Koń

Jest kolejnym bardzo ważnym i zasłużonym zwierzęciem domowym i podobnie jak krowę konia

uważano za karmiciela, gdyż stanowił źródło transportu oraz siły roboczej. Ciągnął ciężary oraz pług w polu, by człowiek mógł siać zboża, z których później wyrabiał chleb.

Koń był także zwierzęciem mitycznym. W wielu mitach Słowiańskich konie ciągną Słońce po niebie. Stąd też dawne tradycyjne ozdoby chałup - symbole solarne oraz kalenica na dachu. Podstawowe znaczenie konia jako symbolu to przewodnik między światami. Zaś w wielu słowiańskich bajkach i opowieściach koń udziela bohaterom mądrych i światłych rad, pomaga pokonać przeciwności, jest wiernym towarzyszem przez cały czas przygody, a w razie konieczności idzie z nim do Nawi. Ponadto koń potrafił przewidzieć przeznaczenie, dlatego wołchwowie często korzystali z tych końskich umiejętności szeroko wykorzystując końską "pomoc" w różnych wróżbach i obrzędach.

Koń jest boskim zwierzęciem związanym z gromowładnym Perunem i jego emanacjami takimi jak Jasz Grom u Prasłowian był postrzegany jako tętent kopyt boskiego rumaka. Jednak zwierzę to ma też i swoją ciemną stronę: złe, złośliwe, okrutne i wredne siły często posiadały końskie cechy takie jak uszy, kopyta czy koński ogon.